

A **Nagygalambfalván** nevelkedett, 1989 óta a magyarországi **Martonvásáron** élő és alkotó **Sütő Petre Rozália** festőművész és grafikus jelképteremtőként határozza meg önmagát.

„Csak azok a dolgok érdekelnek, amikben

felfedezem a jelképiséget. A látott világ leképzésénél többre törekszem. Szeretem az abszurd, bizarr helyzeteket, az ellentéteket, megkísérlem egymáshoz közelíteni a két végletet" - vallotta

magáról a Kontrasztok összhangja című, **Szekernyés János** által a *HÉT*-ben 1988-ban publikált írásban.

Ennek a kettős pólusú, magasságokat és mélységeket egyaránt elemi drámai erővel megszülő jelképteremtésnek a jegyében született alkotások egyedi és sajátos látványvilága pedig különleges élménnyel ajándékozza meg - ezúttal az udvarhelyi - közönségét. Legyen bár műértő vagy laikus a szemlélődő - a Sütő Petre Rozália munkáiból erősen, de nem erőszakosan, határozottan, de nőies finomsággal áradó, lelket és szellemet egyaránt ébresztő hangulat óhatatlanul is elvarázsolja.

A művész által *Pác, Múltunk, Emlékeim, Színes korszakokként* megnevezett, négy alkotói állomás más-más stílusjegyeket és technikai megoldásokat hordozó termését csak töredékében felvonultató, inkább csak felvillantó alkotásokat a művészt mindig új és újabb világok megteremtésére sarkalló, kísérletező szellem fogja egységbe. A festészeti technikákat bravúrosan keverő, egymással bátran és kiváló érzékkel ötvöző művész egyszerre teremti meg a mese és a valóság, a múlt és a jelen mezsgyéjén, időben és térben találkozó saját világát. Ez a lélek- és gondolatébresztő szürreális atmoszféra épp úgy tetten érhető a székelyföldi gyökerekre utaló, hagyományos székely motívumkincset és a modern világ tárgyi valóságát épp csak sejtető vagy konkrétan is megmutató képeken.

„Jellegzetesen székely festő lett, mert nem is lehetett volna más, nála még a menybe vezető út is székely kapukkal van kirakva - méltatta Sütő Petre Rozália el nem tagadott és el nem tagadható szülőföldhöz való kötődését tárlatnyitó beszédében **Sófalvi László**, a *Hargita*

Megyei Tanács
alelnöke.

A végtelenbe vezető, faragott kapuk sora, a népmeséket idéző *Napkirályleány várkastélya*, a néhai nagyszülők megsárgult, a felületre applikált, horgolt csipketerítőből kikandikáló, megbarnult fotográfiája, a színekben tobzódó Nagyanyám virágai vagy az emlékmozaikokat egy térbe rendező Értékeim - megindítóan szép, expresszív lenyomatai a múltnak, önvallomások és mementói az „egyszer voltaknak”, ugyanakkor a hovatartozás bizonyítékai is. A művész így folytat hangtalan párbeszédet a nézővel. Üzen a színekkel, a képeket tompán megvilágító vagy vakítóan beragyogó fényekkel a mindenikünkben ott lakozó, szépre éhes léleknek és szellemnek.

„Tudja, ez úgy a lelkemhez szól”- fogalmazott meghatottan egy idős hölgy. Úgy gondoljuk, hogy ez a mondat minden más, ékes beszédnél jobban bizonyítja, hogy Sütő Petre Rozália munkáinak az érzelmeket felkavaró és elcsitító, néma üzenete hazatalált.

A csíkszeredai *Megyeháza Galériából* az udvarhelyi *Művelődési Házba* vándorolt kiállítás megnyitóján

Gyula

Elekes

iga

zgató köszöntötte a személyesen jelen levő művészt és a szép számban megjelenteket. A megnyitót az

Udvarhelyszék Fúvószenekar

kvartertjének rövid műsora tette hangulatossá.

A képzőművészeti tárlat február 23-ig látogatható.